

Sygnatura akt I C 1214/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

K., dnia 11-09-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 11-09-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp.z.o.o. S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko K. D.

o zapłatę 150,00 zł

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 1214/18

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. wniósł w dniu 13 lutego 2018r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej K. D. kwoty 150 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP roszczenie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 22 marca 2015r. do dnia zapłaty. Wniósł także o zwrot kosztów sądowych w kwocie 30 zł.

W uzasadnieniu podano, że (...) spółka z o.o. oraz pozwany zawarli drogą elektroniczną umowę pożyczki nr (...) na okres o dni w wysokości 150 zł. Spółka przełała wskazaną kwotę na rachunek pozwanego w dniu 19 lutego 2015 r. Pozwana była zobowiązana do zwrotu pożyczki do dnia 07 marca 2015r. Następnie przedmiotowa wierzytelność została przez spółkę zbyta na rzecz powoda.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę na podstawie art. 505[33] § 1 k.p.c. według właściwości ogólnej pozwanej do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kaliszu.

Pozwana nie stawiała się na rozprawę i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności; wezwanie na rozprawę zostało prawidłowo doręczone (przez awizo).

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

Powód jest w posiadaniu formularza umowy pożyczek okresowych (...) nr (...), załącznika nr 1 do tej umowy: oświadczenie o odstąpieniu, załącznika nr 2: przykładowa kalkulacja kwot pożyczek, prowizji i (...).

(dowód: formularz umowy pożyczki z załącznikami k. 19-25)

W dniu 19 lutego 2015r. pozwana za pośrednictwem operacji bankowej dokonała przelewu kwoty 1 grosz na rachunek bankowy (...) spółka z o.o. z siedzibą w W.. W tytule operacji bankowej wskazała, że przeczytała i zgadza się z warunkami umowy pożyczek okresowych Filar UM.PL.

(dowód: wyciąg z rachunku bankowego k. 27)

Powód jest także w posiadaniu wyciągu z rachunku bankowego, w którym widnieje operacja z 19 lutego 2015 r. przelewu kwoty 150 zł tytułem umowy pożyczki (...).

(dowód: wyciąg z rachunku bankowego k. 28)

W dniu 19 lutego 2018r. wierzyciel pierwotny złożył oświadczenie, że wierzytelność z tytułu pożyczki nr (...) udzielonej w dniu 19 lutego 2015r. została przeniesiona na rzecz powoda. Oświadczenie zostało złożone przez prezesa zarządu spółki w osobie I. Z., umocowanego do reprezentowania spółki.

(dowód: oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności k. 30; odpis z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego spółki (...) spółka z o.o. k. 18)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów.

Sąd zważył, co następuje.

Strona pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę oraz nie wypowiedziała się co do twierdzeń powoda. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). W przypadkach, w których nie wchodzi w rachubę przyjęcie prawdziwości twierdzeń powoda co do okoliczności faktycznych, konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego co do tych twierdzeń i ich dowodowa weryfikacja.

W pierwszej kolejności rozważenia wymaga to, czy powód wykazał istnienie legitymacji czynnej, gdyż Sąd z urzędu zobowiązany jest badać legitymację procesową strony.

Podstawę roszczenia strony powodowej w przedmiotowej sprawie stanowił poza art. 720 § 1 k.c., także art. 509 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W ocenie Sądu powód nie zdołał w przedmiotowym postępowaniu udowodnić swojej legitymacji czynnej. Powód nie jest pierwotnym wierzycielem pozwanego, a swoją legitymację czynną wywodzi z twierdzenia o przeniesieniu tejże wierzytelności na swoją rzecz przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Okoliczności tej nie można jednakże w żadnym razie uznać za udowodnioną w oparciu o oświadczenie prezesa zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 19.02.2018 r.

Umowa przelewu wierzytelności może być co prawda zawarta w dowolnej formie, jeżeli jednak – jak w rozpoznawanej sprawie - wierzytelność będąca przedmiotem przelewu jest stwierdzona pismem, przelew jej również powinien być pismem stwierdzony (art. 511 k.c.).

Ustawodawca w powołanej normie prawnej mówi o „stwierdzeniu” przelewu wierzytelności pismem, tj. odnosi się do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.

"Stwierdzenie pismem" nie odnosi się do formy czynności prawnej a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. To pismo jest więc w istocie stwierdzeniem dojścia do czynności prawnej.

Czy do zawarcia umowy cesji dochodzi w formie pisemnej czy ustnej, to ta czynność prawna ma przecież miejsce w określonym dniu. Wobec tego brak wskazania daty umowy w piśmie, które ma „stwierdzić” przelew wierzytelności, musi dyskwalifikować wartość dowodową takiego oświadczenia.

Przelewy wierzytelności w obecnym czasie są bardzo powszechne i na rynku jest wiele podmiotów zajmujących się masowym skupowaniem wierzytelności. Część wierzytelności wobec konsumentów, którym ustawodawca daje przecież szczególną ochronę, jest przedmiotem czasem nawet wielokrotnych umów cesji i to w bliskich odstępach czasowych. Te wszystkie okoliczności sprawiają, że wykazanie faktu, w tym daty cesji wierzytelności przysługującej przedsiębiorcy wobec konsumenta, nie może budzić żadnych wątpliwości.

Dokument dołączony do pozwu – oświadczenie z 19.02.2018 r. stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art.245 k.p.c.), nie jest jednak „stwierdzeniem” przelewu wierzytelności.

Oświadczenie to bowiem nie zawiera żadnych informacji konkretyzujących umowę przelewu wierzytelności, w oparciu o którą powód miał nabyć wierzytelność wobec pozwanej, w szczególności daty owego przejścia.

Powód nie udowodnił także, iż doszło do zawarcia umowy pożyczki pomiędzy (...) Sp. z o.o. a pozwanym, jaka była wysokość pożyczki, termin jej spłaty i warunki udzielenia, w tym czy i jaką uzgodniono prowizję, jaki był poziom (...).

Nie wykazano także, iż roszczenie powoda jest wymagalne.

Do pozwu nie dołączono umowy pożyczki, lecz rodzaj formularza umowy. W formularzu tym podano m.in., że:

- „na podstawie umowy pożyczkodawca będzie udzielał pożyczek w kwocie nie niższej niż 100 zł i nie wyższej niż 3.000 zł na czas nie krótszy niż 7 dni i nie dłuższy niż 30 dni”

- „z tytułu udzielenia pożyczki pożyczkobiorca obowiązany jest uiścić na rzecz pożyczkodawcy prowizję w wysokości i terminie wskazanym w indywidualnie określonych warunkach pożyczki”

Powód nie przedłożył ani nie udowodnił istnienia tych „indywidualnie uzgodnionych warunków” umowy.

Wzmiankowany w stanie faktycznym dowód przelewu kwoty 150 zł (k. 25) odnosi się do umowy nr (...). Ten numer przypisano jednak nie właściwej umowie pożyczki, ale formularzowi umowy, o którym była mowa powyżej.

Z kolei w przedłożonym przez powoda wyciągu z rachunku bankowego odnośnie uiszczenia opłaty weryfikacyjnej 0,01 (k. 27), wprowadzie istnieje tytuł operacji: „uznanie, przeczytałem i zgadzam się z warunkami pożyczek okresowych filar um.pl”, jednakże nie wiadomo jakie były te warunki pożyczki. Brak jest też wskazania numeru pożyczki, czy właśnie numeru „formularza”, z którego warunki umowy miałyby wynikać. Przecież przedłożony przez powoda formularz ma przypisany nr: (...). Innymi słowy, nie wiadomo także jakie warunki umowy zostały zaakceptowane.

W uzasadnieniu pozwu wskazywano, iż „umowa pożyczek okresowych F. .PL była wysyłana do pożyczkobiorcy drogą mailową przy okazji udzielenia danemu pożyczkobiorcy pierwszej pożyczki i stanowiła ona podstawę do składania kolejnych wniosków o udzielenie pożyczki na warunkach określonych w umowie. Nadto: w trakcie rejestracji osoba ubiegająca się o pożyczkę zobowiązana była dokonać przelewu opłaty rejestracyjnej na rachunek bankowy spółki. Dokonanie opłaty rejestracyjnej miało na celu sprawdzenie przez spółkę danych pożyczkobiorcy. W celu otrzymania pożyczki osoba zarejestrowana zobowiązana była złożyć wniosek o udzielenie pożyczki na formularzu umieszczonym na stronie internetowej. Pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej spółki i wniosła opłatę rejestracyjną, akceptując warunki umowy pożyczki”.

Powód nie udowodnił żadnych z tych okoliczności, nie przedłożył wydruku korespondencji mailowej, z którego wynikałoby, że pozwany złożył wniosek o udzielenie pożyczki, że umowa została wysłana i że warunki tej konkretnej umowy zostały przez pozwanego zaakceptowane (por. wyroki SO Kalisz w sprawach o analogicznym stanie faktycznym i prawnym m.in. II Ca 88/18, II Ca 55/17, II Ca 17/17, II Ca 699/16).

Fakt, iż – jak twierdzi powód- umowa została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość, nie zwalnia powoda do udowodnienia zawarcia umowy i jej warunków oraz jej wykonania – zgodnie z wnioskiem konsumenta.

Można jeszcze dodać, że powód nie wypowiedział się, czy pozwany, choćby w części spłacił pożyczkę, bądź też, czy przed zawarciem umowy uiszczył prowizję na rzecz pożyczkodawcy.

Wobec faktu, iż ramowa umowa pożyczki przewidywała zapłatę prowizji oraz tego, że pożyczka miała wynosić 150 zł i takiej właśnie kwoty powód dochodzi w tej sprawie, to można domniemywać, że zapłata prowizji przez pożyczkobiorcę mogła mieć miejsce.

A w związku z tym Sąd - w oparciu zaprezentowany przez powoda materiał dowodowy – nie może zweryfikować wysokości tej prowizji przez pryzmat normy prawnej art. 385(1) k.c., co winien czynić z urzędu w sprawach pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem.

Obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Zgodnie zaś z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96).

Zaznaczyć należy, iż Sądowi z urzędu wiadomo, iż w postępowaniach, w których powód był wzywany do wykazania, iż nabył określoną wierzytelność, powód i tak nie składał ani umowy cesji wierzytelności, ani też pisma, w którym doszłoby do stwierdzenia tej cesji, m.in. w sprawie I C 692/17 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Kaliszu. Nota bene Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z 9.10.2017 r. sygn. akt II Ca 512/17, właśnie w sprawie I C 692/17, oddalił apelację (...) Sp. z o.o. S.K.A. – w analogicznym stanie faktycznym i prawnym.

Dodać jeszcze trzeba, że strona powodowa jest przedsiębiorcą. Bezczyнность pozwanego nie zwalnia Sądu z obowiązku krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń pozwu. W razie nastroczających się wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda, Sąd przeprowadza z urzędu postępowanie dowodowe. Uznanie przez Sąd twierdzeń powoda za prawdziwe, nie zwalnia Sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na twierdzeniach, ze stanowiska prawa materialnego (por. SN z 15.09.1967 r., II CRN 175/67, OSN 1968, Nr 8-9, poz. 142, SN z 1999-03-31, I CKU 176/97, publ.: Prokuratura i Prawo rok 1999, Nr 9, poz. 30). Te zasady nabierają szczególnego znaczenia w sprawach takich jak przedmiotowa - pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo.

SSR Katarzyna Porada – Łaska